

Svend Jørgensen: Det foreliggende Lovforslag er en Art Bemyndigelseslov, altsaa en af den Slags Love, som i dette høje Ting plejer at dele Vandene meget stærkt og som ogsaa til Tider har affødt en langvarig, sommetider hidsig Debat. Det bliver næppe Tilfældet denne Gang, for dels er dette Lovforslags Indhold af en saadan Karakter, at det ikke kalder paa Lidenskaberne, og dels er det en Bemyndigelseslov, som virker ganske anderledes end de her tidligere behandlede Love af samme Art, idet Lovforslaget tilsiger større Frihed uadtil i Stedet for at hemme Friheden. I dette Tilfælde er det Friheden i Skoleverdenen og især Undervisningen paa vore Seminarier det gælder. Det, der tilstræbes, er en Fornyelse af Skolen paa forskellige Omraader, og en saadan er ogsaa tiltrængt og ønskelig. Hvis de Bestræbelser, der nu udfoldes fra Rigsdagen i saa Henseende, virkelig kan føre til et Resultat, kan det kun hilses med Glæde, for er der noget Sted, hvor der ikke maa være Dødvande, og hvor Livet ikke maa stagnere, er det i Skolen. Der maa der stadig ske Fremskridt, og selv om det kun er i det mindre, viser det jo alligevel, at man lever med i Tidens Rørelser og arbejder med opladt Øje og Sind. I min egen Seminarietid — det var før den første Verdenskrig, altsaa før den Tid, der ogsaa i pædagogisk Henseende bragte de nye Tanker — havde jeg den Lykke at være Elev paa det Seminarium, som den Gang blev betragtet som det mest frisindede i Danmark: Vordingborg Seminarium. Jeg kan ikke noksom paa-skønne den Frihed i Undervisningen, som vi Elever havde der under to dygtige og frisindede Forstanderes Ledelse. Vi var i de unge Aar, da Sindene er modtagelige, ude for en Paavirkning, som ikke kunde andet end præge os og vort Arbejde i Skolen for Livstid. Jeg kan i denne Forbindelse ikke lade være med særlig Taknemmelighed at mindes en af mine Lærere — det kan ikke gøre noget, at jeg her nævner hans Navn —, det var nylig afdøde Seminarielærer Kristen Buus. Han var intet mindre end banebrydende paa mange Omraader. Det var før Specialeopgavernes, Emneundervisningens og Lejrskolens Tid. Alt dette, der nu er Selvfølgeligheder, kendte vi ikke noget til, men vor Lærer lagde

Undervisningen ud paa Grøfttekanten, ud ved Strandbredden, i Skovbrynet, eller ud paa det stormhærgede Knudshoved, hvor vi laa i Lejrskole — det kunde kun tillades i vore Fridage —, og hvor vi studerede Geologi og Oldtidshistorie. Vi studerede Klokketårnernes Liv, og vi studerede Vindens Indvirkning paa Plantevæksten derude, og mange, mange andre Ting, som altsammen afspejlede sig i de Specialopgaver, vi blev sat til at udarbejde.

Jeg gentager, at det, der nu er en Selvfølgelighed, var dengang noget nyt og banebrydende, som man fra forskelligt Hold trak paa Skuldrene af, ogsaa fra Skolens og Lærernes Side, men som alligevel gjorde, at vi Elever, der fik Del i denne frie Undervisning, lærte baade for Skolen og for Livet. Derfor takker jeg min gamle Lærer i hans Grav. Det var intet mindre end en Fornyelse, vi Elever dengang var ude for, og det er en Fornyelse, som nu tilstræbes gennem dette Lovforslag.

I hele den danske Skoleverden er der stærke Ønsker om, at man nu tager de store Undervisningsspørgsmaal op til Drøftelse og forsøger at indhente Erfaringer med Hensyn til den Værdi, de har, og det er det, der har givet sig Udslag i den Henvendelse fra en Række Lærerorganisationer til den højtærede Undervisningsministers Forgænger, og jeg forstaar, at det ogsaa er det, der har givet sig Udslag i, at den højtærede nuværende Undervisningsminister har nedsat Seminariekommissionen af 17. November forrige Aar. (*Undervisningsministeren* [Hartvig Frisch]: Skrivelsen kom til mig, da jeg var blevet Minister!). Vel! I denne Kommission har der fra alle Sider vist sig stærk Interesse for, at der ogsaa for Seminarieundervisningens Vedkommende maatte kunne indføres saadanne principielle og metodiske Forsøg, som atter kunde blive banebrydende for Skolens Undervisning, og derfor fremkommer nu dette Lovforslag, der udtrykkelig betegnes som „Forslag til Lov om midlertidig Ændring af Lov“, og det fremkommer med Ønsket om, at Undervisningsministeren bemyndiges til indtil videre for de Seminarier, der maatte ønske at iværksætte et saadant Forsøgsarbejde, at give særlige Regler for Undervisningens Ordning og Eksamensformen, men paa en saadan Maade, at Eleverne paa disse Semina-